

El dret civil català no és un dret foral com diuen els castellans, perquè far ool dir privilegi, excepció d'una regla comú i el dret català no és una variant del dret de Castella, sinó un dret independent i complet.
PRAT DE LA RIBA

ANY II N.º 5
Coll-Blanc, 25 de gener de 1931

BANDERA

...AL VENT DEXFEM-LA EN SENYAL DE LLIBERTAT!

Ja ha sonat l'hora d'esventar la
(cendra,
oh Patria de les tombes flamejants
VENTURA GASSOL

Redacció i Administració:
COLL-BLANC, 47 - HOSPITALET

EXCÉS D'IDEALISME LA CREU ROJA A COLL-BLANC UNA REPLICA?

Molt s'han exalçat les valors de l'esperit; és inqüestionable que l'esperit dignifica l'home i específicament el diversifica del món sensible, i l'eleva a proporció del predomini que aquest esperit tingui en la seva vida; del predomini de l'esperit se'n diu ideal; moure's per un ideal vol dir no sospesar les aventatges ponderables, d'una actuació, sinó llançar-se a l'acció endut per valors eternes, impalpables, incorpòries, però, i pel mateix, immortals. Idealismes? El Religiós, el patriòtic, el cultural, etc.

Hi pot haver excés en l'ideal? No és en l'ideal on hi ha excés sinó en confondre l'ideal fi d'una actuació amb la no actuació en el terreny real que forçosament ha de traspasar-se per atènyer l'ideal. Una cosa és l'ideal de la vida pel qual hom brega sempre per arribar passant per les realitats presents i una altra cosa és la vida ideal, de pura poesia, fora del món. Confondre en aquest sentit l'ideal és error, és oblidar-se que el real viu al voltant de qual-sevol actuació, independentment, i a desgrat de les més fines embranzides, és entestar-se en veure l'ideal abstret de totes les impureses que necessàriament han de dissoldre's ans d'abastar-lo (és encara il·lusionar-se que l'ideal pur no ha d'ésser mai aconseguit), és en fi, el no adonar-se que un ideal una volta aconseguit és una cosa real, i que es va realitzant proporcionalment si s'aconsegueix per graus, i com a cosa real, llavors, comporta totes les impureses que a la pràctica acompanyen. Volguer un Ideal per guardar-lo en el terreny dels somnis sense mai fer-lo real, veus aquí l'excés, veus aquí l'error; un Ideal predicat com a constantment cobejable, però interdint-li la efectivitat, és un trànsit de la vida a l'ordre de les idees pures, incorpòries, mentres i tant la realitat ens té agrillonats.

Potser a casa nostra. l'excessiu idealisme modernament ha fet més mal, que l'excés de practicisme i egoisme que ja el Dant havia blasmat; potser aquest menyspreu per l'acció i la realitat és un fruit que creix en els pobles rics i pròspers i renaixents, com el fill d'un nou ric, no fa esment dels sacrificis que costà al seu pare la seva posició folgada, i veu la lluita per la vida una cosa fàcil, perquè la troba encarrilada, i blasma del treball ingrat de cada dia que empastifa les mans, i segueix la vida regalada; com el jove adolescent, que tot l'horitzó de la vida el veu en fer galanteries o bravates irreflexives que el situen en una esfera ridícula per l'espectador serè i conscient.

A Catalunya, actualment, literatura, i idealisme, s'han fet sinònims d'avorriment de la veritat, i de la realitat, i enaltiment del món dels somnis on somnolentement hi gaudeixen les delícies del món dels contes de fades i encantats.

La festa magna que amb motiu de la passada Diada de Reis posà d'actualitat les tasques de l'Organització de la Creu Roja a Coll-Blanc, ens ha servit de peu per la publicació d'aquest reportatge.

D'ací i d'allà, espigolant dels arxius humans de la memòria que ens ha semblat oportú consultar, hem pogut recollir algunes dades interessan-

tes que no fou portada a terme fins que fou comunicat oficialment a la Junta, al·legant que volien instal·lar-hi dispensaris Municipals. Davant l'exigència hom portà a terme el desallotjament dels dos dispensaris de Santa Eulàlia i Hospitalet, no fent-ho així amb el de Coll-Blanc, puix preveient la possible escamesa havia estat signat un contracte d'inquilinat

Un bon amic nostre, R. Pons i Sió, publica en el darrer número del benvolgut confrare *Llibertat* un article titulat: *Una relliscada de BANDERA*, en el qual contesta un article nostre: *La lligó de la vaga*, publicat en aquestes mateixes columnes en el número corresponent al 10 del passat desembre.

Ens acusa de no conèixer el funcionament dels Sindicats ni la llur direcció, ni res de la vaga, coses que no pretenem discutir-li. Però, és que en el nostre article vam parlar de res que tingués a veure amb l'organització interna dels Sindicats? Ens vam limitar a denunciar un fet dissortat, el de què els obrers catalans obliden la seva condició i es confonen amb els demés, deixant-se portar per aquesta allau invasora que no parla la nostra llengua. I aquest punt de vista que us treu de polleguera, amic Pons, vos mateix me'l veniu a confirmar amb aquestes paraules: *...els problemes socials, que són els únics que veritablement interessen a les masses obreres, tant si aquestes parlen o no la nostra llengua.*

¿Es o no cert, doncs, el que nosaltres deïem?

Vós mateix, inconscientment, heu anat a raure on vam preveure, oblidant que sou català, per recordar-vos només de les aspiracions de la classe.

Són els únics que interessen, dieu al·ludint als problemes socials. I així ja aneu més endavant del que pressuposàvem. Nosaltres vam parlar, només, d'una avantposició d'ideologies; vos, amb un gest de tant-se-me'n dona, llenceu a recó els interessos de Catalunya i afirmeu rotundament que *els problemes socials són els únics que veritablement interessen a les masses obreres.*

I en quant a la responsabilitat de què no es reprengué el treball quan era hora, si llegiu bé el nostre article, veureu com no n'acusem pas a l'allau invasora, com tampoc els fem càrrecs pels incidents que ocasionà la vaga.

Únicament, com abans hem dit, feiem retret als obrers catalans de què, es deixessin portar per la voluntat dels qui no senten—perquè no poden sentir-lo—aquest ideal col·lectiu que pels catalans és el nostre fi immediat.

I si això, que és la síntesi de l'article, vos, per comptes de negar-ho ho afirmeu, ¿a què vindrà la vostra replicació?

¿No serà filla d'una il·lusió que hauréu sofert?

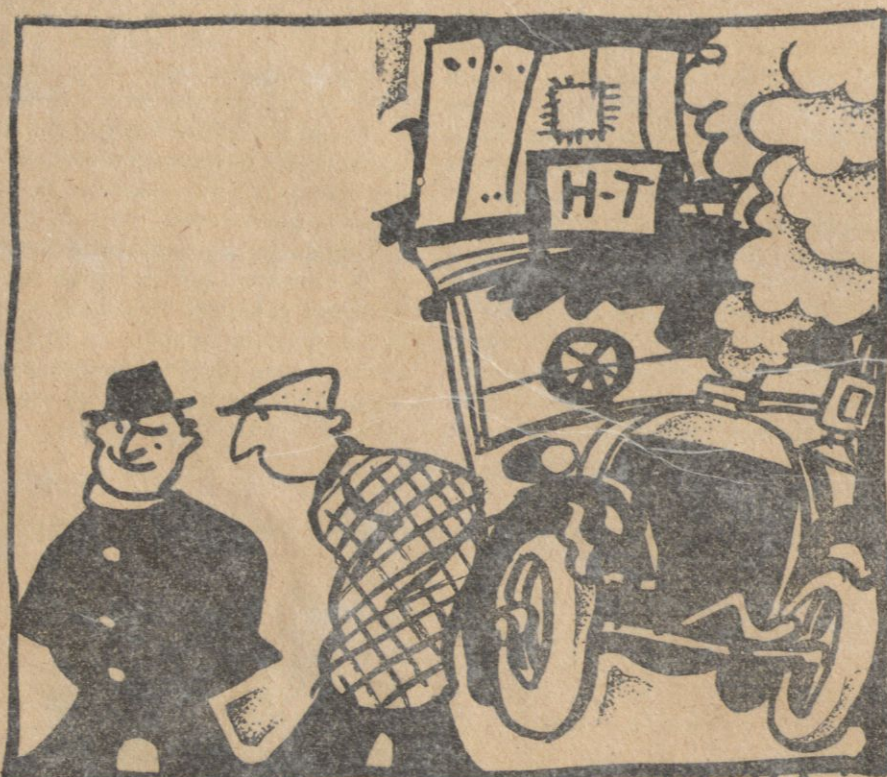
Si a nosaltres ens interessen o no les reivindicacions socials, vos a bastament ho sabeu i en l'article que repliqueu hi deixem ben assenyalada la simpatia i afecte amb que veiem tot intent de reivindicació.

I, referent a si les nostres paraules fan bé o mal a Catalunya, n'hi ha prou amb aparellar-les a les vostres per fer-se càrrec de quin dels dos vetlla pels interessos d'ella, i per restar convençut de l'arbitrari de la vostra afirmació, ja que les nostres paraules no són producte d'una cega aversió als castellans, puix per vetllar per la catalanitat dels catalans—que vos teniu en tan poca cosa—, no cal tenir odi als castellans.

Com per la ignorància que m'atribuïu sobre la solució del problema

Aquest número ha passat per la Censura governativa

— Tanmateix, en Zoilo Petit els va fer un gran bé als autobusos amb el seu reportatge del número passat.
— I doncs?
— Home, com que els va deixar nous!

tíssimes que, després d'ordenades, s'han convertit en aquest petit esboc d'història.

La fundació de l'organització local data del gener de 1910, quan encara viu el record dels estralls ocasionats per la setmana tràgica, la benemèrita senyora Eugènia Casanovas, vídua de Farnés, inicià els treballs per la seva constitució, que quedà tot seguit instal·lada en la mateixa carretera, en el lloc on avui hi ha l'escola nacional de noies. Al mateix temps que el dispensari públic fou fundat un cos d'ambulància de camillers.

Donada la importància que havia anat adquirint la benèfica institució, l'estatge que hom havia habilitat, amb tot i les esmenes que l'evolució progressiva havia fet necessàries, arribà a ésser insuficient i per aquest motiu l'any 1917 fou traslladada el dispensari al carrer del Progrés en el mateix estatge on hi havia la tinència d'alcaldia.

Després foren instal·lats nous dispensaris en la tinència d'alcaldia del districte de Santa Eulàlia de Provençana i en l'alcaldia d'Hospitalet, filials ambdós del de Coll-Blanc.

La vida dels tres dispensaris seguí amb tota normalitat, fent interessants serveis, fins que en plena Dictadura, per antagonismes entre els regidors dictatorials els fou donat avís que desallotgessin els locals, co-

del local que la Creu Roja ocupava. A l'aguait de possibles desgràcies i ja que l'Ajuntament no tenia camilles pel trasllat de ferits, les que hi havia en els desapareguts dispensaris hi foren deixades fins que a requeriments del Consistori foren retirades deixant així sense mitjans de socors els dos populosos districtes.

Tot el que hi havia en ells fou traslladat al de Coll-Blanc, i després de les obres a què fou sotmesa la casa i traslladada la tinència d'alcaldia, la Creu Roja arrendà els baixos, principal i primer pis instal·lant-hi els actuals serveis que difícilment es trobarien en cap altra delegació de Creu Roja d'Espanya.

En les botigues hi ha instal·lada una Clínica d'urgència i un Consultori mèdic.

En el principal, la Clínica d'operacions i l'hospitalització de malalts. Actualment hi ha vuit llits distribuïts en habitacions individuals i per a dues persones.

Tota la instal·lació és independent. Esterilització, aigua i apòsits.

Al costat mateix de la Sala d'operacions hi ha la sala de Raigs X per Radiografia i Radioscòpia. També hi ha cambra de bany i sala d'utèrmia.

El primer pis serveix de residència per les Germanes de la Caritat i

(segueix a la pagina 3)

(segueix a la pagina 4)

10 centims